

(Λουκ. 15, 11-32)

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία πού ξγινε στό Καλογερικό στίς 19/2/2006

Πηγή αγάπης

Ό άνθρωπος όταν μένει μοναχός του, δηλαδή μόνος του, χωρίς τόν Θεό, κοιτάζει τόν έαυτό του καί θυμάται μόνο τόν έαυτό του. Καί γεμίζει από κακίες καί από πάθη. Γιατί όλοι, κάτι άπειλούν νά του λιγοστέσουν από εκείνα πού έχει. Τούς βλέπει σάν έχθρους, ή σάν ύπηρέτες τών παθών του.

Ό Θεός δέν θέλει κακίες καί πάθη. Άλλά θέλει καλωσύνη καί αγάπη. Ό Θεός διδάσκει τήν καλωσύνη καί τήν αγάπη.

Όσο περισσότερο ένας άνθρωπος φέρνει στό νοϋ του τόν Θεό, τόσο περισσότερο γίνεται καλός, σεμνός, άγνός, έλεήμων, εύσπλαγχνος.

Όσο περισσότερο ό άνθρωπος σκέπτεται τόν Θεό, διαβάζει καί μελετάει τόν λόγο του Θεού, πού μιλάει συνεχώς για τήν καλωσύνη καί τήν αγάπη, τόσο γίνεται καί ό ίδιος εύσπλαγχνος καί οίκτίρμων. Γεμάτος από καλωσύνη.

Ό,τι έχει κανείς μέσα στην καρδιά του, εκείνο βγάξει καί προς τά έξω. Όταν ό άνθρωπος δέν έχει Θεό στην καρδιά του, έχει μόνο τόν έαυτό του, καί κορώνα του τά πάθη του καί τίς κακίες του, αυτό θά βγάξει από τήν καρδιά του προς όλες τίς κατευθύνσεις.

Όταν κανείς έχει τόν Θεό μέσα του, όλα του τά έργα είναι εύσπλαγχνα. Καί ή καρδιά του είναι εύσπλαγχνη.

Ό Κύριος ήμών Ιησοϋς Χριστός, όταν ήλθε στη γή, ό Υιός του Θεού, συνεχώς έδειχνε καλωσύνη σε όλους. Καί τό άποτέλεσμα: Μερικοί άνθρωποι πού φαινόταν για καλοί άνθρωποι, αλλά ήταν πολύ έγωκεντρικοί, βλέποντάς τον νά συνομιλεί με καλωσύνη με άμαρτωλούς, νά τους συγχωρεί, νά τους συναναστρέφεται, έλεγαν: «Άνεπίτρεπτο, άπαραδέκτο. Σκάνδαλο είναι αυτό τό πράγμα».

Τούς άπαντούσε ό Χριστός:

-Ό Θεός είναι αγάπη. Ό Θεός είναι Πατέρας μας. Ό Θεός είναι εύσπλαγχνος. Όλοι έμείς είμαστε παιδιά του. Όλους μάς αγαπάει. Για όλους μας ένδιαφέρεται. Καί για νά δείξει ό Κύριος πόσο μάς αγαπάει ό Πατέρας μας ό

έπουράνιος, εἶπε τρεῖς παραβολές.

Τίνος εἶναι ἡ ζημία;

Ἡ μιά εἶναι τοῦ ἀπολωλότος προβάτου.

Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε ἑκατό πρόβατα. Χάθηκε στό βόσκημα ἓνα ἀπό τά πρόβατά του. «Στρουγκιάζει» τά 99 καί ψάχνει στά βουνά, νά βρεῖ τό πρόβατό του πού χάθηκε. Ποιός ἔφταιγε πού χάθηκε; Τό πρόβατο;

Ἀπάντηση: Ἄλογο εἶναι. Χωρίς λογικό τό πρόβατο. Κατά λάθος χάθηκε. Ἄν χαθεῖ γιά πάντα, τίνος εἶναι ἡ ζημία; Ἐκείνου πού τό εἶχε δικό του.

Ἄν τό βρεῖ, εἶναι κέρδος. Ἄν δέν τό βρεῖ, ζημία. Ζημία δική του.

Δεύτερη παραβολή: Μιά γυναίκα εἶχε νοικοκυριό. Γιά νά ἔχει νοικοκυριό καλό, εἶχε καί κάτι στήν τσέπη της. Ἀπό ἐκεῖνα πού εἶχε ἔχασε μία δραχμή. Τί εἶναι μία δραχμή; Τιποτένιο ποσό. Ἀλλά ἡ γυναίκα δέν τό παραδέχθηκε ὅτι ἔχασε τήν δραχμή της καί ἀναστάτωσε ὀλόκληρο τό σπίτι, τά ἔκανε ὅλα ἄνω κάτω, γιά νά βρεῖ τήν δραχμή της.

Ὅταν τήν βρῆκε, χάρηκε. Ποιός ἔφταιγε πού χάθηκε ἡ δραχμή;

Ἡ δραχμή μήπως; Ἄψυχο πράγμα εἶναι. Δέν ἔφταιγε ἐκείνη. Ποιός ἔφταιγε; Δέν ἔχει σημασία.

Σημασία ἔχει ὅτι ἡ νοικοκυρά, δέν ἄφησε νά πάει χαμένη ἡ δραχμή της, γιατί ἦταν δική της. Τήν πονοῦσε. Τήν ἤθελε. Ἐψαξε νά τήν βρεῖ.

Ἄν δέν τήν ἔβρισκε, τίνος θά ἦταν ἡ ζημία; Τῆς δραχμῆς; Ὅχι. Ἡ δραχμή, δέν ἔχει συναισθήματα. Ἄψυχο πράγμα εἶναι. Οὔτε λογικό ἔχει, νά κρίνει. Ἡ ζημία θά ἦταν δική της. Τήν βρῆκε; Τό κέρδος δικό της.

Ὁ Θεός εἶναι Πατέρας μας. Ἐμεῖς, ὁ καθένας μας, εἴμαστε γι' αὐτόν κάτι.

Τί εἴμαστε;

Ἄρνι; Ὅχι λέει ὁ Χριστός. Μήν κάνετε τό λάθος νά κάνετε τέτοια σκέψη.

Δραχμή; Ὅχι.

Τί εἴμαστε τότε;

Παιδιά του εἴμαστε. Καί αὐτό τό «παιδιά του εἴμαστε» τί σημαίνει;

Δός' μου ὅτι δικαιοῦμαι

Ὁ Κύριος, εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, γιὰ νὰ τὸ καταλάβομε.

Ἔνας πατέρας εἶχε δυὸ παιδιά. Εἶχε καὶ πολλὰ ἀγαθὰ. Πλούσιος πολὺ. Ὅπως εἶναι ὁ ἐπουράνιος Πατέρας μας, πλούσιος πολὺ, καὶ σκορπίζει πολλὰ ἀγαθὰ.

Πῆγε ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά του, ὁ νεώτερος καὶ τοῦ εἶπε:

-Πατέρα, δός μου κεῖνα πού δικαιοῦμαι.

Τί τοῦ ἔλεγε; Πατέρα, ξέρεις, ἐσύ ἐμένα δεν μέ ἀπασχολεῖς. Δέν μέ ἐνδιαφέρει τί κάνεις ἐσύ. Ἐμένα μέ ἐνδιαφέρει τί θέλω ἐγώ. Ἐγώ θέλω τὸν ἑαυτό μου· νὰ πάω νὰ διασκεδάσω. Κατέβαινέ τα ἐκεῖνα πού δικαιοῦμαι.

Τοῦ τὰ ἔδωσε ὁ πατέρας.

Γιατί τοῦ τὰ ἔδωσε, θέλει πολλή μελέτη νὰ τὸ καταλάβομε. Ἄς τὸ ποῦμε σύντομα. Ὁ Θεός, μᾶς ἔφτιαξε ἐλεύθερους. Τὸ καλὸ ὁ ἄνθρωπος, τὸ ὑπηρετεῖ, καὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ μοιάζει ὅταν ἐλεύθερα βλέπει τί εἶναι ὁ Θεός, τὸν ἀγαπάει καὶ τὸν βάζει μέσα στὴν καρδιά του. Μὲ τὸ ζόρι, ὅπως στὸν στρατό, δέν τηρεῖται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ Θεός μᾶς θέλει ἐλεύθερους. Καὶ νὰ αὐξάνεται ἡ ἐλευθερία μας.

Γι' αὐτὸ ὁ Θεός εἶπε: «Τί νὰ τὸ κάνεις αὐτὸ τὸ παιδί; Ἄλλοῦ ἢ καρδιά του, καὶ ἄλλοῦ καὶ τὸ σῶμα του. Πῶς θὰ τὸ βοηθήσομε νὰ φρονιμέψει»;

Καὶ τοῦ ἔδωσε ὅλα ὅσα ζήτησε. Ὁ νεαρός τὰ πῆρε καὶ ἔφυγε. «Ἀπῆλθεν εἰς χώραν μακράν».

Νὰ μὴν τὸν βλέπει τὸν πατέρα, νὰ μὴν τὸν ἀκούει, νὰ μὴν αἰσθάνεται ἐντροπή γιὰ ἐκεῖνα πού ἔκανε ἐπειδὴ θὰ τὸν ἔβλεπε ὁ πατέρας του.

Ἡ καρδιά μετᾶ. Ὅχι ἡ τσέπη

Καὶ ἐκεῖ ἐσκόρπισε τὴν περιουσία του «ζῶν ἀσώτως». Τί σημαίνει αὐτό;

Σκόρπισε ὅλα τὰ χαρίσματα πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Θεό. Τὰ χαρίσματα, ἀδελφοί μου, δέν εἶναι ἓνα μπράτσο, ἓνα πόδι, ἓνα κεφάλι, τὰ μάτια καὶ τὰ αὐτιά καὶ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματος μόνο. Ἀλλὰ εἶναι κυρίως τὰ πολὺ μεγαλύτερα: Ὅπως ὁ νοῦς, ἡ καρδιά, ἡ ψυχὴ, ἡ συνείδηση.

Ὅμως ὁ ἄνθρωπος –ἔτσι εἶναι φτιαγμένος- περισσότερο ἀπὸ ὅλα, ἀγαπάει καὶ πάσχει γιὰ ἀγάπη. Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὅσο καὶ ἂν ἔχει πέσει στὸν ὑπόκοσμο, στὸ ἔσχατο κατρακύλισμα πρὸς τὰ κάτω, πού νὰ μὴν πονάει

περισσότερο από όλα τά αγαθά για αγάπη.

Τήν ζητάει, ἔστω καί ἄν δέν ἐνδιαφέρεται νά τήν δείξει, γιατί νομίζει ὅτι θησαυρός εἶναι, ἡ πρόσκαιρη χαρά πού ἀντλεῖ ἀπό τήν ἐκπλήρωση τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν του.

Ἔτσι λοιπόν ὁ γυιός αὐτός, ἐσκόρπισε «τήν οὐσίαν αὐτοῦ» τά χρήματα, τά αγαθά τοῦ πατέρα του, μετά πορνῶν. «Ζῶν ἀσώτως». Τό θεωροῦσε σπουδαῖο πράγμα.

Σκορπίσθηκαν λοιπόν τά αγαθά τοῦ Θεοῦ καί ἔμεινε φτωχός. Τί σημαίνει;

Ἄδειασαν οἱ τσέπες του;

Μπορεῖ νά εἶχαν ἀδειάσει καί οἱ τσέπες του, ἀλλά ὅπωςδήποτε εἶχε ἀδειάσει ἡ καρδιά του. Καί ἡ καρδιά εἶναι μεγαλύτερη ἀπό τήν τσέπη. Ὄταν ἀδειάζει ἡ καρδιά, τότε ὁ ἄνθρωπος ἔχει φτωχύνει.

Ἄχι ὅταν ἔχουν λιγοστέψει τά χρήματα μέσα στήν τσέπη του. Καί τά πράγματα μέσα στό σπίτι του.

Πῶς ἀδειάζει ἡ καρδιά; Νά πάρουμε ἕνα ἄνθρωπο, δέν χρειάζεται νά εἶναι νέος καί γέρος μπορεῖ νά ναι καί λέει:

-Τί κακό πού ἔπαθα. Στερήθηκα τή ζωή μου, ἔπρεπε νά τήν ἀπολαύσω...

Τό παιδί λέει καί αὐτό:

-Πρέπει νά τήν γλεντήσω τή ζωή μου, μήν χάσω τά νειάτα μου. Δέν ξαναγυρίζουν.

Καί πάει νά ζησει ἐλεύθερα. Σέ λίγο ζώντας ἐλεύθερα βλέπει ὅτι ἡ πορνεία, τό νάχει ἕνα κορίτσι· ἢ τό κορίτσι ἀγόρι εἶναι σπουδαῖο πράγμα (ἔτσι τοῦ φαίνεται) καί προσφέρει πολλή ἡδονή.

Μά ἔλα πού τά ναρκωτικά δίδουν περισσότερο.

Ἄντε λοιπόν καί στά ναρκωτικά ἀπό πίσω, γιά νά βρεῖ λίγο μεγαλύτερη ἡδονή.

Καί μετά; Μετά γίνεται ἕνα ράκος ὁ ἄνθρωπος. Ράκος τόσο πού τό βλέπει καί ὁ ἴδιος, ὅσο στραβός καί ἄν εἶναι. Ὅσο καί νά μήν κοιτάζει πρός τά ἄνω καί πρός τά μέσα. Δηλαδή ὅσο καί νά μήν νοιάζεται οὔτε γιά Θεό δηλαδή οὔτε γιά ψυχή.

Τό βλέπει ὅτι ἔχει διαλυθεῖ.

Όταν μιλάει ή ψυχή

Καί τί γίνεται τότε;

Νά τί γίνεται. Διαβάζομε ότι σήμερα γίνονται παράξενα πράγματα. Αυτόκτονούν νεαρά παιδιά, γιατί συχαθήκανε τή ζωή τους. Τήν παλαιά εποχή αυτόκτονούσε μόνο κανένας άνθρωπος γιατί βρισκόταν σέ άδιέξοδο από χίλιες-δυό συμφορές. Τώρα αυτόκτονούν τά παιδιά γιατί σιχάθηκαν τή ζωή τους. Καί πᾶνε γιά άποτοξίνωση.

Μπορεΐτε νά δεΐτε τί γίνεται στά κέντρα άποτοξίνωσης. Κάθε ήμέρα ούρές παλληκάρια εΐκοσι, τριάντα χρονών μαζεύονται γιά νά πάρουν κάτι πού τά βοηθά σιγά-σιγά στήν άποτοξίνωση.

Οί άνθρωποι παλαιότερα πρόσεχαν πολύ τά ρούχα τους. Τά εΐχαν κάνει χαρά τους. Τό ήθελαν σιδερωμένα καί καθαρά. Νά λάμπουν. Άλλά ήρθε μιά εποχή καί άνατράπηκαν.

Μόδα όμορφιά έγινε τό μπλού-τζήν. Καί μάλιστα βρώμικο, ξεβαμμένο καί σκισμένο. Άμα κρέμονταν οί κλωστές πέρα-δΰθε, ήταν πιό πολύ τής μόδας. Γιατί;

Καί έδΰ μιλάει ή ψυχή. Η ψυχή εΐχε βαρεθει καί άγανακτήσει από τήν έξωτερική εύπρέπεια, πού ήταν χωρίς έσωτερικό περιεχόμενο. Καί όταν ή ψυχή διαμαρτύρεται, οΰτε μυαλό, οΰτε σΰμα, οΰτε τίποτε δέν τήν φράζει.

Έτσι λοιπόν άδελφοί μου, βλέπαμε γραμμένα στους τοΐχους συνθήματα τΰν άποτυχημένων παιδιΰν σάν τό παρακάτω: «Θά αυτόκτονήσω, τέρμα ή ζωή. Καλύτερα ένα άθλιο τέλος από μιά ζωή άθλια, από μιά άθλιότητα πού θά συνεχίζεται χρόνια πολλά».

Καλύτερα ένα άθλιο τέλος... Γιατί καλύτερα;

Γιατί δέν σκεπτόμαστε σάν τόν άσωτο υιό όταν καί αυτός βρέθηκε σέ μιά τέτοια άθλιότητα. Τί έκανε;

Στενάζει καί λέει:

-Πρέπει νά αλλάξω. «Άναστάς πορεύσομαι πρΰς τόν πατέρα μου».

Άμ' έλα πού δέν εΐναι τόσο εύκολο. Γιατί δέν εΐναι τόσο εύκολο τό «άναστάς πορεύσομαι πρΰς τόν πατέρα μου»;

Ο μεγαλύτερος ήρωισμός

Γιατί για να πάει προς τον πατέρα του, πρέπει να έχει οντότητα. Η μετάνοια, ή σκέψη για διόρθωση, για πορεία σωστή, για ζωή ελεύθερη από πάθη και από κακία θέλει να έχει οντότητα. Να είσαι άνθρωπος με οντότητα.

Η μετάνοια δεν είναι τόσο απλό πράγμα για φτωχούς, κουτούς και γρηούλες. Η μετάνοια και η διόρθωση είναι η μεγαλύτερη λεβεντιά. Ο μεγαλύτερος ήρωισμός. Η μεγαλύτερη απόδειξη ότι ο άνθρωπος είναι άνθρωπος, είναι οντότης. Ξέρει να έχει θέληση, ξέρει να νικάει. Όχι τον τάδε και τον τάδε πού θα βρεϊ μπροστά του, στίς βρισιές και στίς απειλές, αλλά ξέρει να νικάει τον έαυτό του από τό κατρακύλισμα. Να τον κρατάει και να τον ανεβάζει πάλι ψηλά.

Έτσι λοιπόν ο άσωτος όταν είδε τό άδειασμό του, σηκώθηκε και είπε: «άναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου». Θά γυρίσω στον πατέρα μου και θά τοῦ πῶ:

«Πατέρα, ἐγώ ἔφταιξα. Δέν ἔφταιξες ἐσύ. Δικό μου τό λάθος. Δέν εἶναι δικό σου. Ἐσύ ἦσουν ὁ ἀποδέκτης μόνο τῶν λαθῶν μου. Ἐλέησέ με. Συγχώρησέ με. Πᾶρε με καί κράτα με πάλι μαζί σου».

Μπορεῖ βέβαια ἀδελφοί μου -τό βλέπομε καί σήμερα- μερικές φορές οἱ ἄνθρωποι κατρακυλώντας στήν ἀμαρτία, ἐπειδή κυβερνᾶνε λογικά τά χρήματά τους, ἐξακολουθοῦν νά ἔχουν τήν τσέπη τους γεμάτη. Καί νά μήν καταντοῦν ρακένδυτοι σωματικά. Νά εἶναι τοῦ κουτιοῦ.

Ἀλλά ἐσωτερικά ἔχουν ἀδειάσει. Καί ἡ καρδιά ἔχει ἀδειάσει χειρότερα.

Πραγματικά γύρισε ὁ άσωτος στον πατέρα και τοῦ είπε: «Ἥμαρτον εἰς τον οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου. Οὐκ εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός σου». Τί ὁμοιότητα ἔχω ἐγώ πού ἐθεώρησα τά πάντα ὑπηρέτες τῶν κακιῶν μου καί τῶν παθῶν μου, μέ σένα τον εὔσπλαγχο, τον ἀγνό καί καθαρό καί οἰκτίρμονα;

Ὁ πατέρας βλέποντας τον γιό του ἀπό μακρῶν, λαχτάρησε. Καί ἔτρεξε. Τόν ἀγκάλιασε καί τον φίλησε. Τόν πῆρε στό σπίτι του. Καί ἐκεῖ; Ἐκεῖ τοῦ ἀπέδωσε τήν στολή τήν πρώτη. Τί σημαίνει «τήν στολή τήν πρώτη»; Τήν ιδιότητα πού εἶχε μέχρι τότε. Τόν δέχθηκε σάν παιδί του. Ὅχι σάν ὑπηρέτη του. Ὅχι σάν μίσθιο. Ὅχι σάν ἐργάτη του. Σάν παιδί του. Τήν στολή τήν πρώτη, μέ ὅλα τά δικαιώματα.

Ἐσφαξε τον μόσχο τον σιτευτόν. Δηλαδή θά λέγαμε σήμερα· παρότι μέχρι χθές δοῦλος τῆς ἀμαρτίας, τον ἀξιώνει τῆς Θείας Κοινωνίας. Τόν δέχεται σάν νά ἦταν ἅγιος καί ἐκλεκτός.

Ἐδῶ θά φανεῖς

Τί λέει ὁ Χριστός μέ αυτό;

Ἄν ἡ γυναίκα χαίρεται γιατί βρῆκε τήν δραχμή της, πού ἦταν ἄψυχο πράγμα καί ὁ τσοπάνης γιατί βρῆκε τό πρόβατό του πού ἦταν ἄλογο ζῶο... Ὁ πατέρας μας ὁ ἐπουράνιος, ὅταν γυρίζει ἕνα παιδί του κοντά του, καί μάλιστα γυρίζει γιά νά δείξει -καί τοῦ δείχνει- ὅτι κατάλαβε τό λάθος του, καί ὅτι θέλει νά εἶναι κοντά του, δέν τοῦ δίδει μιά ἀκρούλα.

Ἀλλά τοῦ δίνει τήν ιδιότητα τήν ὁποία εἶχε καί ἔπρεπε νά ἔχει. Αὐτή εἶναι ἡ καλωσύνη, ἡ ἀγάπη, ἡ συγγνώμη, ἡ συγχώρηση τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα.

Καί ἐμεῖς; Ἐμεῖς, ἂν ἔχομε μυαλό, πού πρέπει νά ἔχομε γιατί μᾶς ἔφτειαξε λογικούς καί ἐλεύθερους ὁ Θεός, πρέπει νά ψάχνομε νά δοῦμε πόσο ἔχομε ἀδειάσει. Καί ἂν βλέπομε ὅτι ἔχομε ἀδειάσει πρέπει νά γυρίζομε πίσω. Νά ζητᾶμε τό ἔλεός του. Μᾶς τό δίνει στήν ἐξομολόγηση.

Ξέρετε τί κρίμα εἶναι νά λέει ὁ ἄνθρωπος «Ναί, ναί, ἁμαρτωλοί εἴμαστε»...

-Ἔ.. πήγαινε ἐξομολογήσου ἀδελφέ μου. Πές σάν τόν ἄσωτο: «Ἀναστάς πορεύσομαι».

Δεῖξε καί σύ ὅτι ἔχεις ὄντοτητα. Δεῖξε ὅτι ἔχεις ὄντοτητα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τί σημαίνει ὄντοτητα; Θέληση, βούληση, σκέψη, λογική, συνείδηση, κατανόηση τοῦ τί εἶναι ὁ Θεός καί ποία πρέπει νά εἶναι ἡ σχέση μέ τόν Θεό.

Γίνετε εἰκόνες τοῦ Πατέρα

Λέει τό Εὐαγγέλιο παρακάτω: Ὅταν γινόταν τό γλέντι στό σπίτι ἀπό τόν πατέρα, μέ τόν ἄσωτο υἱό του καί ὅλους ὄσους εἶχαν βρεθεῖ, γιατί ἐπέστρεψε κοντά του, γύρισε καί ὁ ἄλλος υἱός ὁ μεγαλύτερος πού ἦταν ἔξω.

Ἐκεῖνος στενοχωρήθηκε: «Ἦλθε ὁ ἀλήτης καί τόν δέχθηκε μέ τιμές καί μέ ἀγάπη», εἶπε.

Καί ὁ πατέρας τόν πλησίασε καί τόν συμβούλευσε: «Παιδί μου, εὐφρανθῆναι καί χαρῆναι ἔδει. Ἔπρεπε νά γεμίσεις χαρά. Ὁ ἀδελφός σου οὗτος, νεκρός ἦν καί ἀνέζησε, ἀπολολώς ἦν καί εὐρέθη». Νεκρός ἦταν, πεθαμένος ἦταν... ὁ ἀδελφός σου. Δέν σταματάει ἡ ιδιότητα αὐτή. Ὁ ἀδελφός σου!

Τί μᾶς λέει ὁ Θεός; Νά τό ποῦμε μέ ἀπλά λόγια.

Τέκνα τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα, τοῦ εὐσπλαγχνου καί πολυέλεου, σεῖς πού εἴστε μαζεμένα μέσα στό σπίτι τοῦ Πατέρα σας, -ἢ δέν εἶναι σπίτι τοῦ Πατέρα μας τοῦ ἐπουράνιου ἡ Ἐκκλησία;- μάθετε νά συγχωρεῖτε τούς ἁμαρτωλούς. Κατανοεῖτε τους. Μή τούς καταφρονεῖτε. Δείχνετέ τους ἀγάπη καί καλωσύνη.

Γίνετε εικόνες τοῦ πολυέλεου καί πολυεύσπλαγχνου Πατέρα σας.

Παιδιά του εἴμαστε. Ποτέ δέν θά γίνομε δραχμές καί πρόβατα. Παιδιά του. Καί σάν παιδιά του, μᾶς θέλει κοντά του. Καί μᾶς ξαναδέχεται κοντά του μέ τήν ἐξομολόγηση. Μετά ἀπό λίγο ἔρχεται ἡ Σαρακοστή καί ἀρχίζει τό ἄθλημα τῆς ἐξομολογήσεως, τῆς καθάρσεως, τῆς Θείας Κοινωνίας, τῆς ἐπιστροφῆς.

Καί ἰσχύει γιά ὅλους μας ἡ ὑπόμνηση, ὅτι πρέπει νά γυρίζομε ὅσο μποροῦμε πιά συνειδητά καί πιά σταθερά πρὸς τόν οὐράνιο Πατέρα μας.

Ἄς ἀκούσομε τό μήνυμα πού μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριος μας ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν παραβολή τοῦ ἀσώτου καί ἄς τό βάλομε στήν καρδιά μας. Ἀμήν.-